

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουνίου 1895

Ἔτος 17ον. — Ἀριθ. 28

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΟ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 185]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Λίαν ἀπασχολημένη ὑπὸ τῶν διαφόρων τούτων ἐργασιῶν, αἵτινες κατελάμβανον πάσας αὐτῆς τὰς ἐσπέρας, διῆλθεν ὁλόκληρον ἑβδομάδα χωρὶς νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὴν Τριανταφυλλίαν. Ἐπειδὴ δὲ παρά τινος συνεργάτιδος τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς καλαμιστρίας κατοικοῦσης παρὰ τῇ κυρᾷ Φραγκίσκᾳ, ἐμάνθανε περὶ αὐτῆς, προσέτι δὲ ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο τὴν ὑποδοχὴν τῆς τρομερᾶς θείας Ζηνοβίας ἀφῆκε τὰς ἡμέρας νὰ προστεθῶσιν εἰς τὰς ἡμέρας. Ἀλλὰ τέλος ἐσπέραν τινὰ ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πάραυτα εἰς τὴν νῆσόν της, ἔνθα ἄλλως τε δὲν εἶχε χρεῖαν νὰ παρασκευάσῃ τὸ δεῖπνόν της ὅπερ ἀπετελεῖτο ἐξ ἱχθύος ψυχροῦ συλληφθέντος καὶ μαγειρευθέντος τὴν πρωτεραίαν.

Ἀκριβῶς ἡ Τριανταφυλλία ἦτο μόνῃ ἐν τῇ αὐτῇ καθημένη ὑπὸ μηλέαν. Ἰδοῦσα δὲ τὴν Πετρίναν ἦλθεν εἰς τὴν κιγκλιωτὴν θύρην μετ' ἡθους κατὰ τὸ ἥμισυ δυσηρεστημένου καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ εὐηρεστημένου.

«Ἐθάρρεψά πως ἤθελες νὰ μὴν ἔλθῃς πιά.

— Εἶχα ἐργασίας.

— Καὶ σὰν τί ; »

Ἡ Πετρίνα δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀποκριθῇ· ἔδειξε τὰς σπαρτίδας της καὶ ἔπειτα τῇ ἐδιηγήθη πῶς εἶχε κατασκευάσῃ τὸ ὑποκάμισόν της.

«Καὶ δὲν ἔμπορῶς νὰ δανεισθῇς ψαλίδι ἀπ' αὐτοῦς που κάθεται μαζί τους ; εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία.

— Δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι που νὰ εἰμπορῶν νὰ μου δανείσουν ψαλίδι ἐκεῖ που κατοικῶ.

— Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ψαλίδι..»

— Ἡ Πετρίνα ἠρώτησεν ἑαυτὴν ἐὰν ὄφειλεν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀποκρύπτουσα τὰ τῆς ἐγκαταστάσεώς της· ἀλλὰ διαγνομένη ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ το

πράξῃ ἄλλως ἢ δι' ἀποσιωπήσεων αἰτινες ἤθελον δυσχερεστήσῃ τὴν Τριανταφυλλίαν, ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ.

«Ψυχὴ δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν κατοικίαν μου, εἶπε μειδιῶσα.

— Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθινόν καὶ νὰ σου εἰπῶ διατί, ἐπειδὴ δὲν εἰμπόρεσα νὰ εὑρῶ μίαν καταρόλαν νὰ βράζω τὴν σουῖπαν καὶ κουτάλι νὰ τὴν τρώγω, ἠναγκάσθην νὰ τα κατασκευάσω καὶ σε βεβαιῶ ὅτι τὸ κουτάλι μ' ἐδυσκόλευσε περισσότερο καὶ ἀπὸ τῆς σπαρτίδας.

— Χωρατεύεις ;

— Ὅχι δά, σὲ βεβαιῶ. »

Καὶ οὐδὲν ἀποκρύπτουσα, ἐδιηγήθη τὴν ἐγκατάστασίν της ἐν τῇ καλύβῃ ὡς καὶ τὰς ἐργασίας της πρὸς κατασκευὴν τῶν σκευῶν της, τὰ κυνήγια τῶν ψῶν, τὰς ἀλιείας ἐν τῇ ἐντομῇ, τὰς μαγειρείας της ἐν τῇ δάσει.

Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡ Τριανταφυλλία ἀνεφώνει ὑπὸ χαρᾶς ὡς ἐὰν ἤκουεν ἱστορίαν ἀλλόκοτον.

«Τί καλά που θὰ διασκεδάξῃς, ἀνε-

φώνησεν ὅτε ἡ Πετρίνα ἐξήγησε πῶς κατεσκεύασε τὸ πρῶτον αὐτῆς διὰ τῆς ὀξαλίδος ρόφημα.

— Ὅταν ἐπιτύχῃ ναι, ἀλλὰ ὅταν δὲν πηγαίνει ἐμπρός ! Τρεῖς ἡμέρας μ' ἐβασάνισε τὸ κουτάλι μου, δὲν εἰμπορῶσα νὰ καταφέρω νὰ σκάψω τὸ ξύλον· ἐχάλασα δύο κομμάτια τενεκε καὶ μου ἔμενε ἓνα μόνον· φαντάσου πόσες φορὲς ἐκτύπησα μὲ τὴν πέτρα τὰ δάντυλά μου.

— Συλλογίζομαι τὴ σουῖπά σου.

— Ἀλήθεια ἦτον καλὴ. . .

— Σὲ πιστεύω.

— Δι' ἐμέ που δὲν τρώγω πιά, καὶ δὲν τρώγω μάλιστα καὶ τίποτε ζεστόν. — Ἐγὼ τρώγω κάθε μέρα, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα. Παράξενον νὰ ἔχῃ ξινήθρα ἔς τὰ λιβάδια καὶ καρῶτα καὶ σκούλι !

— Ἐχει καὶ κάρδαμον, πρασουλίδα, μυρώνια, δαυκιά, γογγύλια, λαφάνες, κοκκινογούλια καὶ διάφορα ἄλλα φαγώσιμα λαχανικά.

— Πρέπει νὰ τα ξέρῃ κανεὶς.

«Τί ὁμορφά που εἶνε καὶ τί καλά. » (Σελ. 194, στήλ. 6'.)

— 'Ο πατέρας μου μ' είχε μάθη να τα γνωρίζω».

— 'Η Τριανταφυλλιά έσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον σύννοος, τέλος ἀποφασίσασα εἶπε: «Θέλεις νάρθω νὰ σε ἰδῶ;

— Μετὰ χαρᾶς, ἂν θὰ μου ὑποσχέθῃς ὅτι κανενὸς δὲν θὰ εἰπῇς ποῦ κατοικῶ.

— Σοῦ το ὑπόσχομαι.

— Τότε πότε θέλεις νὰ ἔλθῃς;

— Τὴν Κυριακὴν θὰ πάγω σὲ μιὰ θειά μου 'ς τὸ Σαμπιπὸ καὶ 'ς τὸ γυρισμὸ μου τὸ ἀπόγευμα 'μπορῶ νὰ σταματήσω.»

Καὶ ἡ Πετρίνα ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον· ἐπειτα δὲ μετὰ τρόπου ἐρασμοῦ εἶπε:

«Δὲν κάμνεις καλλίτερα; νὰ φάμε μαζὶ;»

Ὡς γυνήσια χωρική ἡ Τριανταφυλλιά περιωρίσθη εἰς ἀποκρίσεις φιλοφρονητικὰς, οὔτε ναὶ λέγουσα, οὔτε ὄχι· ἀλλ' εὐκολον ἦτο νὰ ἴδῃ τις ὅτι εἶχεν ἐπιθυμίαν ζωηροτάτην νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν.

— 'Η Πετρίνα ἐπέμεινε λέγουσα:

«Σὲ βεβαίῳ ὅτι θὰ μ' εὐχαριστήσῃς πολὺ, διότι ἔχω μεγάλην μοναξιάν.

— 'Εχεις δίκαιο.

— Λοιπόν, σύμφωνοι. Ἀλλὰ νὰ φέρῃς καὶ τὸ κουτάλι σου, διότι οὔτε καιρὸν ἔχω οὔτε τενεκὲ διὰ νὰ κατασκευάσω καὶ ἄλλο.

— Ὅθι φέρω καὶ τὸ ψωμί μου, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀκούς ἐκεῖ; Ὅθι σε περιμένω 'ς τὸ ἀνοικτὸν μέρος τοῦ λόγγου· θὰ μ' εὕρῃς νὰ καταγίνωμαι 'ς τὸ μαγειρείο μου.»

Ἡ Πετρίνα ἦτο εἰλικρινής, λέγουσα ὅτι θὰ χαρῇ ὑποδεχομένη τὴν Τριανταφυλλιάν, καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἡσθάνθη τὴν χαρὰν ταύτην· προσκεκλημένην νὰ περιποιηθῇ, γεῦμα νὰ παρασκευάσῃ, τὰ τρόφιμα νὰ εὕρῃ, πόσῃ καὶ ποία φροντίς! Τὸ δὲ σπουδαῖον τοῦ πράγματος συνεχίνει καὶ αὐτὴν· διότι τίς θὰ τῇ εἰλεγε πρό τινων ἡμερῶν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ παραθέσῃ γεῦμα εἰς φίλην τῆς;

Δύσκολον δὲ πρᾶγμα ἦτο τὸ κυνήγιον καὶ ἡ ἀλιεῖα, διότι ἐὰν μὴ ἐλάμβανεν ὧς ἐκ τῶν φωλεῶν καὶ μὴ ἡλίευσεν ἰχθύς, τὸ γεῦμα ἤθελε καταντήσῃ εἰς ῥόφημα δι' ὀξάλιδος, ὅπερ θ' ἀπέβαινε ἀληθῶς λίαν λιτόν. Ἀπὸ τῆς Παρασκευῆς μετεχειρίσθη τὴν ἐσπέραν τῆς διατρέχουσα τὰς παρακειμένας ἐντομάς ἐνθα ἠτύχησε νὰ ἀνακαλύψῃ φωλεὰν αἰθυσίας· καὶ ναὶ μὲν τὰ ὧς τῶν αἰθυσίων εἶνε μικρότερα τῶν τῆς ἀγριοπήνης, ἀλλ' ἡ Πετρίνα δὲν ἐδίκαιοντο νὰ φαίνεται λίαν δύσκολος. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπέβη καλλιτέρα, διότι ἐπιτηδείως συνέλαβε διὰ τῆς ὁρμῆς, ἐχούσης δέλεαρ σκόληκα ἐρυθρόν, λαμπρὰν πέτρην, μέλλουσαν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν δ-

ρεξίν τῆς καὶ εἰς τὴν τῆς Τριανταφυλλιάς. Ἀλλ' ἠθέλησεν ὅμως νὰ ἔχῃ περιπλέον καὶ ἐπιδόρπια· τῇ ἐχορήγησε δὲ αὐτὰ φραγκοσταφυλὴ ἀγρία φρούμενη ὑπὸ πυκνὰς ἰτέας· ἴσως τὰ φραγκοστάφυλα δὲν ἦσαν τελείως ὠριμα, ἀλλὰ μίαν τῶν ιδιοτήτων τοῦ καρποῦ τούτου εἶνε ὅτι δύναται νὰ φαγῶν καὶ ἄσπρος.

Ὅτε τὴν μεταμεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς ἡ Τριανταφυλλιά ἦλθεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν μέρος τῆς λόχμης, εὗρε τὴν Πετρίναν καθημένην πρὸ τῆς πυρᾶς τῆς ἐφ' ἧς ἔβραζε τὸ ῥόφημα.

«Σ' ἐπερίμενα διὰ νὰ ρίψωμεν τὸ αὐγὸν εἰς τὴν σοῦπαν, εἶπεν ἡ Πετρίνα, θὰ τὴν ἀνακατώσῃς μὲ τὸ καλὸ σου τὸ χεράκι καὶ ἐγὼ θὰ χύσω σιγὰ σιγὰ τὸν ζωμόν· τὸ ψωμί τὸ ἔχω κομμένον.

Ἡ Τριανταφυλλιά καὶ τοι ἄτο ἔστολισμένην χάριν τοῦ γεύματος τούτου, δὲν ἐφοβήθη ὅμως νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἣτις ἦτο παιγνίδιον καὶ ἐκ τῶν διασκεδαστικωτάτων εἰς αὐτήν.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ ῥόφημα ἠτοιμάσθη καὶ μόνον ὑπελείπετο ἡ μεταφορὰ αὐτοῦ εἰς τὴν ὕψον, ὅπερ καὶ ἔπραξεν ἡ Πετρίνα. Πρὸς ὑποδοχὴν δὲ τῆς φίλης τῆς, ἣτις εἶχεν ἔτι τὴν χεῖρά τῆς κρεμαμένην ἐπὶ τοῦ στήθους, εἶχε ρίψῃ τὴν σάβην τὴν χρησιμεύουσαν ὡς γέφυραν.

«Ἐγὼ, εἶπε, μπαίνω καὶ βγαίνω μὲ τὸν κοντόν, ἀλλὰ διὰ σὲ δὲν θὰ ἦτον εὐκολον ἐνεκα τοῦ χεριοῦ σου».

Ὅτε ἠνοιξεν ἡ θύρα τῆς καλύβης, ἡ Τριανταφυλλιά, ἰδοῦσα κατὰ τὰς τέσσαρας γωνίας δέματα ποικίλων ἀνθῶν τὸ μὲν τύφης, τὸ δὲ βουτόμων ῥοδοχρόνων, τὸ δὲ ἱρίδων κιτρίνων, τὸ δὲ ἀκονίτου μετὰ κωδωνίσκων κυανῶν, καὶ κατὰ γῆς ἐστρωμένην τὴν τράπεζαν, ἐξεφώνησεν ἐκ θαυμασμοῦ, τοῦτο δὲ ἀντήμειψε τὴν Πετρίναν διὰ τοὺς μόχθους τῆς.

«Τί ὁμορφα!»

Ἐπὶ κλίνῃς ἐκ πέριδος χλωρᾶς δύο μεγάλα φύλλα λαπάθου ἐπέτχον τόπον πινακίων κείμενα ἀπέναντι ἀλλήλων, καὶ ἐπὶ φύλλου σφονδυλίου, πολὺ μείζονος, ὡς ἀρμόζει εἰς λοπάδα, ἔκειτο ἡ πέρκη περιεστοιχισμένη ὑπὸ καρδάμων· ἄλλο φύλλον, ἀλλὰ μικρότερον ἐχρησίμευεν ὡς ἀλατοδοχεῖον ὡς καὶ ἄλλο ἀνεπλήρου τὴν ὁπωροθήκην διὰ τὰ φραγκοστάφυλα. Μεταξὺ ἐκάστου πινακίου ἦτο ἐμπηγμένην ἄνθος νυμφαίας ὅπερ ἐπὶ τῆς δροσερᾶς ἐκείνης χλόης ἠπλωνε τὴν λάμψιν αὐτοῦ τὴν ἐκθαμβούσαν.

— Ὅριστε καθίστε, εἶπεν ἡ Πετρίνα τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς αὐτήν.

Καὶ ἂν οὐ ἐκάθισαν ἀπέναντι ἀλλήλων τὸ γεῦμα ἤρχισεν.

«Πόσο θὰ μετανοοῦσα ἂν δὲν ἐρχόμην, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἔχουσα τὸ στόμα πλήρες, τί ὁμορφα πού εἶνε καὶ τί καλά.

— Καὶ διατὶ τάχα δὲν θὰ ἤρχεσο;

— Γιατί ἤθελαν νὰ με στείλουν 'ς τὸ Πικινὺν που εἶν' ἄρρωστος ὁ κύριος Κλέφτιν.

— Καὶ τί ἔχει ὁ κύριος Κλέφτιν;

— Τυφοειδῆ πυρετὸ· εἶνε πολὺ ἄρρωστος, καὶ ἀπὸ καὶ φαίνεται πού ἀπὸ ψὲς δὲν ξέρει τί λέει, καὶ δὲ γνωρίζει κανένα· καὶ γι' αὐτὸ ψὲς ἴσα ἴσα ἠθέλα νάρθω νὰ σ' εὕρω.

— Ἐμε; καὶ τί νὰ κάμω;

— «Α! νὰ τί ἐσυλλογίσθηκα!

— Ἐὰν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε διὰ τὸν κύριον Κλέφτιν, εἶμαι πρόθυμος· πρὸς ἐμὲ ἐφῆρθη πολὺ καλός. Ἀλλὰ τί νὰ τοῦ κάμῃ ἓνα πτωχὸ κορίτσι; Δὲν καταλαμβάνω.

— Δὸς μου ἀκόμα λίγο ψάρι καὶ κάρδαμο καὶ ἐπειτα θὰ σου δώσω νὰ καταλάβῃς. Ἐξέρεις πῶς ὁ κύριος Κλέφτιν εἶνε ὑπάλληλος πῶς τὸ λένε, ἐπὶ τῆς ξένης ἀλληλογραφίας, καὶ αὐτὸς μεταφράζει τὰ Ἀγγλικά καὶ τὰ Γερμανικά γράμματα. Ἐπειδὴ τώρα δὲν ἔχει πιά τὸ κεφάλι του, δὲν 'μπορεῖ νὰ μεταφράσῃ πιά τίποτα. Ἦθελαν νὰ φέρουν ἐναντὶ ἄλλον ὑπάλληλον 'ς τὸν τόπον· ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸς 'μπορεῖ νὰ μείνῃ 'ς τὴν θέσιν καὶ ἂν οὐ γίνῃ καλά ὁ κύριος Κλέφτιν, ἂν γίνῃ καλά, ὁ κύριος Φαδρῆς καὶ ὁ κύριος Μομπλὲς εἶπαν νὰ κάνουν αὐτοὶ τὴν ἐργασία του, γιὰ ναὺρῃ πάλι τὴν θέσιν τοῦ ἀργότερα. Ἀλλὰ ψὲς ὅμως τὸν κύριον Φαδρῆν τὸν ἔστειλαν 'ς τὴν Σκωτίαν καὶ ὁ κύριος Μομπλὲς ἔμεινε ὑπερδυσμένος γιὰ τὰ Γερμανικά τα διαβάει καλά, καὶ 'μπορεῖ νὰ μεταφράζῃ τὰ Ἀγγλικά μαζὶ μὲ τὸν κύριον Φαδρῆν γιὰ τὸ αὐτὸς ἔμεινε πολλὰ χρόνια 'ς τὴν Ἀγγλίαν· ἀλλὰ ὅταν εἶνε ὁλομύναχος δὲν τα καταφέρνει καλά, καὶ μάλιστα ἂν εἶνε γράμματα Ἀγγλικά καὶ δὲν 'μπορεῖ νὰ βγάλῃ καλά τὸ γράψιμο. Τάλεγε αὐτὰ 'ς τὸ τραπέζι πού τον ὑπηρετοῦσα καὶ ἐλεγέ πῶς φοβάται νὰ μὴν τύχῃ καὶ δὲν πάρῃ τὴν θέσιν τοῦ κυρίου Κλέφτιν. Τότε μου κατέθηκε νὰ τοῦ εἰπῶ πῶς μιλεῖς τὰ Ἀγγλικά σὰν τὴ γλῶσσά μας....

— Τὴν γλῶσσάν μας τὴν ὠμιλοῦσα μὲ τὸν πατέρα μου, καὶ τὰ Ἀγγλικά μὲ τὴν μητέρα μου καὶ ὅταν συνωμιλοῦσαμην καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ ὠμιλοῦσαμεν πότε 'ς τὴν μίαν γλῶσσαν καὶ πότε 'ς τὴν ἄλλην ἀδιακρίτως καὶ χωρὶς νὰ προσέχωμεν καθ' ὅλου.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τάποφασισα· ἀλλὰ τώρα θέλεις νὰ τοῦ το εἰπῶ;

— Βέβαια ἂν νομίζῃς ὅτι εἰμπορῶ νὰ τοῦ φανῇ χρῆσιμο ἓνα πτωχὸ κορίτσι σὰν καὶ μένα.

— Τί πᾶ νὰ πῇ πτωχὸ καὶ ξεπτωχὸ· ὁ λόγος εἶνε νὰ ξέρουν ἂν μιλήσῃ Ἀγγλικά.

— Ὅμιλῶ, ἀλλὰ νὰ μεταφράσω γράμμα ἐμπορικὸν διαφέρει.

— Γιατί ἤθελαν νὰ με στείλουν 'ς τὸ Πικινὺν που εἶν' ἄρρωστος ὁ κύριος Κλέφτιν.

— Καὶ τί ἔχει ὁ κύριος Κλέφτιν;

— Τυφοειδῆ πυρετὸ· εἶνε πολὺ ἄρρωστος, καὶ ἀπὸ καὶ φαίνεται πού ἀπὸ ψὲς δὲν ξέρει τί λέει, καὶ δὲ γνωρίζει κανένα· καὶ γι' αὐτὸ ψὲς ἴσα ἴσα ἠθέλα νάρθω νὰ σ' εὕρω.

— Ἐμε; καὶ τί νὰ κάμω;

— «Α! νὰ τί ἐσυλλογίσθηκα!

— Ἐὰν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε διὰ τὸν κύριον Κλέφτιν, εἶμαι πρόθυμος· πρὸς ἐμὲ ἐφῆρθη πολὺ καλός. Ἀλλὰ τί νὰ τοῦ κάμῃ ἓνα πτωχὸ κορίτσι; Δὲν καταλαμβάνω.

— Δὸς μου ἀκόμα λίγο ψάρι καὶ κάρδαμο καὶ ἐπειτα θὰ σου δώσω νὰ καταλάβῃς. Ἐξέρεις πῶς ὁ κύριος Κλέφτιν εἶνε ὑπάλληλος πῶς τὸ λένε, ἐπὶ τῆς ξένης ἀλληλογραφίας, καὶ αὐτὸς μεταφράζει τὰ Ἀγγλικά καὶ τὰ Γερμανικά γράμματα. Ἐπειδὴ τώρα δὲν ἔχει πιά τὸ κεφάλι του, δὲν 'μπορεῖ νὰ μεταφράσῃ πιά τίποτα. Ἦθελαν νὰ φέρουν ἐναντὶ ἄλλον ὑπάλληλον 'ς τὸν τόπον· ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸς 'μπορεῖ νὰ μείνῃ 'ς τὴν θέσιν καὶ ἂν οὐ γίνῃ καλά ὁ κύριος Κλέφτιν, ἂν γίνῃ καλά, ὁ κύριος Φαδρῆς καὶ ὁ κύριος Μομπλὲς εἶπαν νὰ κάνουν αὐτοὶ τὴν ἐργασία του, γιὰ ναὺρῃ πάλι τὴν θέσιν τοῦ ἀργότερα. Ἀλλὰ ψὲς ὅμως τὸν κύριον Φαδρῆν τὸν ἔστειλαν 'ς τὴν Σκωτίαν καὶ ὁ κύριος Μομπλὲς ἔμεινε ὑπερδυσμένος γιὰ τὰ Γερμανικά τα διαβάει καλά, καὶ 'μπορεῖ νὰ μεταφράζῃ τὰ Ἀγγλικά μαζὶ μὲ τὸν κύριον Φαδρῆν γιὰ τὸ αὐτὸς ἔμεινε πολλὰ χρόνια 'ς τὴν Ἀγγλίαν· ἀλλὰ ὅταν εἶνε ὁλομύναχος δὲν τα καταφέρνει καλά, καὶ μάλιστα ἂν εἶνε γράμματα Ἀγγλικά καὶ δὲν 'μπορεῖ νὰ βγάλῃ καλά τὸ γράψιμο. Τάλεγε αὐτὰ 'ς τὸ τραπέζι πού τον ὑπηρετοῦσα καὶ ἐλεγέ πῶς φοβάται νὰ μὴν τύχῃ καὶ δὲν πάρῃ τὴν θέσιν τοῦ κυρίου Κλέφτιν. Τότε μου κατέθηκε νὰ τοῦ εἰπῶ πῶς μιλεῖς τὰ Ἀγγλικά σὰν τὴ γλῶσσά μας....

— Τὴν γλῶσσάν μας τὴν ὠμιλοῦσα μὲ τὸν πατέρα μου, καὶ τὰ Ἀγγλικά μὲ τὴν μητέρα μου καὶ ὅταν συνωμιλοῦσαμην καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ ὠμιλοῦσαμεν πότε 'ς τὴν μίαν γλῶσσαν καὶ πότε 'ς τὴν ἄλλην ἀδιακρίτως καὶ χωρὶς νὰ προσέχωμεν καθ' ὅλου.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τάποφασισα· ἀλλὰ τώρα θέλεις νὰ τοῦ το εἰπῶ;

— Βέβαια ἂν νομίζῃς ὅτι εἰμπορῶ νὰ τοῦ φανῇ χρῆσιμο ἓνα πτωχὸ κορίτσι σὰν καὶ μένα.

— Τί πᾶ νὰ πῇ πτωχὸ καὶ ξεπτωχὸ· ὁ λόγος εἶνε νὰ ξέρουν ἂν μιλήσῃ Ἀγγλικά.

— Ὅμιλῶ, ἀλλὰ νὰ μεταφράσω γράμμα ἐμπορικὸν διαφέρει.

— Οὔτε μὲ τὸν κύριον Μομπλὲ που ξέρει ὅλες τῆς ὑπόθεσες;

— Ἴσως. Τότε ἂν οὐ εἶν' ἔτσι, εἰπὲ εἰς τὸν κύριον Μομπλὲ ὅτι εὐτυχία μου θὰ εἶνε ἂν εἰμπορέσω νὰ κάμω τίποτε διὰ τὸν κύριον Κλέφτιν.

— Ὅθι τοῦ το εἰπῶ.»

Ἡ πέρκη, καὶ τοι ἦτο εὐμεγέθης, κατεβροχθίσθη, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ κάρδαμα ἐξηφανίσθησαν. Ἦτο δὲ ἡ ὥρα τῶν ἐπιδόρπιων. Ἡ Πετρίνα ἠγέρθη καὶ ἀντικατέστησε τὰ φύλλα τοῦ σφονδυλίου, ἐφ' ὧν εἶχε παραπεθῇ ὁ ἰχθύς, διὰ φύλων νυμφαίας ἐχόντων σχῆμα ποτηρίου μετὰ φλεβῶν καὶ στυλινῶν ὡς θὰ ἦτο τὸ ὠραιότατον τῶν ἐγκαύστων· ἐπειτα δὲ προσέφερε τὰ φραγκοστάφυλά της.

«Λάβε λοιπόν, εἶπε γελῶσα ὡς ἐὰν ἔπαιζον τὰς πλαγγόνας, ὀλίγους καρπούς ἀπὸ τὸν κηπὸν μου.

— Καὶ πού εἶνε ὁ κήπος σου;

— Ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι μας· μιὰ φραγκοσταφυλιά ἐφύτρωσε ἀνάμεσα εἰς τοὺς κλάδους μιᾶς ἰτέας ἡ ὁποία εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς στύλους τοῦ σπιτιοῦ.

— Τὸ ξέρεις ὅμως ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τοῦ ἔχῃς πολὺν καιρὸν ἀκόμα τὸ σπῖτι σου;

— Ἐως τὸν χειμῶνα πιστεύω.

— Ἐως τὸν χειμῶνα; Ἀμ' τὴν σὲ λίγο πού θὰ ἀρχίσῃ τὸ κυνήγι 'ς τὸν βάλτον, ἡ καλύβα θὰ χρειασθῇ 'ς τοὺς κυνηγούς.

— Ἀ! Ὅθι μου!

Ἡ ἡμέρα ἡ τόσον καλῶς ἀρχίσασα, ἐτελείωσε διὰ τῆς φοβερᾶς ταύτης ἀπειλῆς, καὶ ἡ νύξ ἐκείνη ὑπῆρξε βεβαίως ἡ χειρίστη πασῶν ὅσας διήλθεν ἐν τῇ νήσῳ ἂν οὐ κατέχεν αὐτήν.

Ποῦ ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ;

Καὶ πάντα τὰ σκεῦθ' αὐτῆς τα μετὰ τοσούτου πόνου καὶ μόχθου συναχθέντα, τί ἤθελε τα κάμῃ;

['Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

ΖΕΣΤΗ!

Τὸ θερμόμετρον δείκνυει τριάντα βαθμούς. Οἱ σκύλοι ἐκβάλλουν τὴν γλῶσάν των καὶ ἀσθμαίνουν. Αἱ ἀγελάδες μνηρυκῶνται εἰς τὸ βουστάσιον, περιμένοντας νὰ κλινῇ πρὸς τὴν δύσιν ὁ ἥλιος διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ λιβάδι.

Πολλοὶ κοιμῶνται εἰς τὰ σκιερὰ δωμάτια των· ὅσοι δὲν εἰμποροῦν νὰ κοιμηθῶν ψιθυρίζουν μετὰ τόνου ἀπελπισίας:

— Τί ζέστη!

Ἀνθρώποι καὶ ζῷα πνίγονται ἐκ τοῦ καύσωνος, ὁ δὲ Πάτροκλος στενοχωρεῖται φοβερά.

Καὶ μὲ τὸ δίκαιόν του· εἶνε διακοπαί, καὶ τὰς διακοπὰς δὲν τὰς θέλει βέβαια

κανεὶς διὰ νὰ κάθεται συμμαζεμένος εἰς μίαν ἄκραν καὶ νὰ σκουπίζῃ τὸν ἰδρωτὰ του. Τὴν ἡμέραν δὲν εἰμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ ὁ Πάτροκλος, στενοχωρεῖται καὶ ὄχι τὸν ἀπὸ τὴν ζέστην ὅσον διότι εἶνε μόνος.

Τί πρέπει νὰ κάμῃ;

— Νὰ πᾶς ἔξω! τῷ ἀπαντᾷ ἀπὸ μέσα τοῦ μίαν φωνή.

Τί ὥραϊα πού θὰ εἶνε τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ δάσος, πλησίον τῆς λίμνης· θὰ πάρῃ ἐν βιβλίον καὶ τὸ δειλινὸν μέσα εἰς ἐν καλαθάκι, θὰ καθίσῃ εἰς τὴν σκιάν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ θὰ εἶνε πολὺ ὥραϊα, ἂν τὰ κουνούπια δὲν εἶνε πολὺ κακὰ.

Τὸ δάσος δὲν εἶνε μακρὰν, δέκα λεπτά μόνον μακρὰν τῆς οἰκίας· εἶνε ἀληθὲς ὅτι κατ' αὐτὰ τὰ δέκα λεπτά θὰ ἔχῃ τὸν ἥλιον φοβερόν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀλλ' ὁ Πάτροκλος δὲν ἀνησυχεῖ. Ἐν τούτοις λέγει μὲ τὸν νοῦν του μέτριον ἂν τὸ προσήλωνεν εἰς τὸν πῖλον του.

Πηγαίνει λοιπόν· διέρχεται διὰ πυκνῆς δενδροστοιχίας, καὶ φθάνει χωρὶς ἐμπόδιον καὶ χωρὶς ἡλίαςιν εἰς τὴν λίμνην τοῦ δάσους.

Ὁραία εἶνε ἡ λίμνη, εἰς τινὰ μέρη φωτεινὴ εἰς ἄλλα σκοτεινὴ, αἱ νυμφαῖαι ἀπλώνουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τὰ πλατέα φύλλα των, πέριξ δὲ φύονται χόρτα παντὸς εἶδους.

Ὁ Πάτροκλος κάθηται παρὰ τὴν ὄχθην, θέτει τὸ καλαθίον του ἐπὶ τοῦ χόρτου, ἀνοίγει τὸ βιβλίον του... καὶ δὲν ἀναγινώσκει. Τὰ βλέμματά του στρέφονται πρὸς τὰς νυμφαίας· ἐπειτα παρακολουθεῖ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐν εὐμορφώτατον νευρόπτερον ἔντομον, τὸ ὀνομαζόμενον Δεσποινίς καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του ἔρχονται παντὸς εἶδους σκέψεις ἀνόητοι.

Ἡ Δεσποινίς ἐκείνη ἐφαίνετο ὅτι διεσκέδαζε πολὺ!... Πόσον εὐτυχὴς εἶνε ὅτι πετὰ ὅπου θέλει καὶ ὅτι εἶνε τόσον ἐλαφρὰ ὥστε κáθηται ἐπὶ τῶν ἀνθῶν τῆς νυμφαίας χωρὶς νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ νερόν.

— Ἀν εἰμποροῦσα νὰ γίνω καὶ ἐγὼ σὰν αὐτήν, ἔλεγε ὁ Πάτροκλος, ἄς εἶνε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα, διὰ νὰ ἰδῶ τί γίνεται εἰς τὴν λίμνην, θὰ ἰδῶ καὶ τὰ ψάρια πού κολυμβοῦν ἐδῶ μέσα· τί εὐτυχισμένα ὄντα!... Τὸ καλοκαίρι ὅλοι θέλουν νὰ εἶνε ψάρια, νὰ ζοῦν μέσα εἰς τὴν δροσίαν. Δὲν θὰ ὑπέρερα πλέον ἀπὸ τὴν ζέστην.

Ὁ Πάτροκλος ἐξακολουθεῖ νὰ σκέπτεται, ἀλλ' αἱ ιδέαι του δὲν ἔχουν πολλὴν συνέχειαν· ἐξακολουθεῖ:

— Εἰς τὸν παράδεισον θὰ ὑπάρχουν βέβαια τέτοια λίμναι, καὶ τέτοια πράγματα γινώσκω σὰν ἐδῶ. Πόσον θὰ ἤθελα νὰ ἦμουν Ἀδάμ ἢ Εὐα ἄς εἶνε καὶ γιὰ

μιὰ στιγμὴ... γιὰ νὰ ἰδῶ... Εἰς τὸν παράδεισον δὲν ἦσαν κακὰ ζῷα (ἐκτὸς μόνον ἀπὸ τὸ φεῖδι)· ὅλα ἦσαν ἡμέρα, χωρὶς ἄλλο, σὰν τὰ ἀρνάκια μου, ποῦ ἔρχονται νὰ φάγουν ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ βελάζουν ἀπὸ λύπην ὅταν φεύγω μακριὰ των... Τὰ ἀρνία μου ἔρχονται κατόπιν μου, πηγαίνουν ὅπου ὑπάγω. Καὶ ὁ Ἀδάμ θὰ εἶχε τὰ ἀγαπημένα του ζῷα· ἀλλ' οἱ ἐλέφαντες δὲν ἐπήγαιναν κατόπιν του, καὶ ὁ ρινόκερος ποῦ νὰ χωρέσ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τρά ρι ρά ! τρά ρι ρά !
Καλοκαίρι και χαρά !
Εμδάτε τώρα δάοι
'ς τ' ωραίο περιδάλι.
Κι' απλώσετε τὸ χέρι
Καλὸ 'ς τὸ καλοκαίρι !

Τρά ρι ρά ! τρά ρι ρά !
Καλοκαίρι και χαρά !
Πετοῦν τὰ πεταλούδια,
κι' ἀνθοῦνε τὰ λουλούδια
κι' ὁ κοῦκκος βεβαίονει,
πῶς ἔλυσσε τὸ χιόνι !

Τρά ρι ρά ! τρά ρι ρά !
Καλοκαίρι και χαρά !
Δὲν ἔχει κρύα ἀγέρια
και παγωμένα χέρια
και λάσπες ὡς 'ς τὸ γόνα —
'Αντίο, κύρ χειμῶνα !

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

['Εξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΗΣ

ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Τριαντάφυλλα ! Τριαντάφυλλα !
ὠραῖα τριαντάφυλλα ! ἔχω ἀπὸ κάθε χρώ-
μα ἄσπρα, τριανταφυλλιά, κόκκινα. Ὁ-
ραῖα τριαντάφυλλα !

Μελωδικὴ καὶ διαυγὴς φωνὴ ἐπανε-
λάμβανε τὰς λέξεις ταύτας ὑπὸ τὰς στοὰς
τῆς Πλάτσα Ματζόρε (Μεγά-
λης Πλατείας) τῆς Βερόνης, ὅπου ἡ
μικρὰ ἀνθώπωλις εἶχε τὸ ξύλινον παρά-
πηγμα τὸ χρησιμεῖον ὡς ἀνθωπωλεῖον.

Εἰς κύριος μὲ κόμην στακτερήν, κομ-
ψὰ ἐνδεδυμένος, διήρχετο πλησίον τοῦ
παραπήγματος.

— Τριαντάφυλλα ! ἀγοράσατε τριαν-
τάφυλλα !

— Μπα ! δὲν εἶνε πλέον ἡ Ζανέτα,
εἶπεν ὁ ἡλικιωμένος κύριος, παρατηρή-
σας τὴν ἀνθωπωλίδαν, ἥτις ἦτο κόρη δε-
κατεσσάρων ἢ δεκαπέντε ἐτῶν.

— Ἡ καϊμένη ἡ Ζανέτα ἀπέθανε,
εἶνε δύο μῆνες τώρα, ἀπήνησε τὸ κο-
ράσιον.

— Ἦμην ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους
πελάτας τῆς, εἶπεν ὁ κόμης Ροδόλφος
(τοιουτοτρόπως ὠνομάζετο ὁ εὐγενὴς κύ-
ριος) ἀλλὰ λείπω ἀπὸ τὴν Βερόνην πολ-
λὰ ἔτη... μὴν εἶσαι κόρη τῆς ; . . .

— Ὡ, ὄχι ! εἰμαι κόρη τῆς, ἀλλὰ θετή·
ἀλλὰ τὴν ἀγαποῦσα ὡς νὰ ἦτο ἀληθινὴ
μητέρα μου. Ἐγὼ εἰμαι κόρη ἐνὸς
πρίγκιπος, εἶπεν ἀφελῶς ἡ νεῆνις.

— Κόρη ἐνὸς πρίγκιπος !

— Ναί, μοῦ το ἔλεγε κάθε τόσο ἡ
γραῖα Ζανέτα.

— Μπα ; καὶ ποίου πρίγκιπος ;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Καὶ πῶς τὸ ἔλεγεν αὐτὴ ἡ Ζανέτα.

— Ἐξ αἰτίας τοῦ μεταλλίου που εἶχα
εἰς τὸ λαιμὸ ὅταν μ' εὗρῃκε εἰς τὴν θύ-
ραν τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Βαρβάρας.

Καὶ ἡ κόρη ἐξεβαλεν ἐκ τοῦ στή-
θους τῆς ταινίαν δεδεμένην εἰς τὸν τρά-
χηλον τῆς ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐκρέματο τὸ
ἡμισυ ἐνὸς χρυσοῦ νομίσματος . . .

— Καὶ το εἶχες εἰς τὸν λαιμὸν σου
αὐτὸ τὸ μεταλλιον, ὅταν ἡ Ζανέτα σ' εὗ-
ρῃκε καὶ σε υἱοθέτησε ;

— Ναί,

Ὁ κόμης Ροδόλφος ἔλαβε τὸ με-
τάλιον καὶ το ἐξήτασε.

— Εἶνε δουκάτον, κομμένον εἰς δύο, εἴ-
πε. Αὐτοὶ ποῦ το ἐπέρασαν εἰς τὸν λαιμὸν
σου θὰ ἐκράτησαν βέβαια τὸ ἄλλο μισό.

— Δὲν εἰξεύρω· ἀλλὰ ἡ Ζανέτα ἔλε-
γε πάντα πῶς αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἰμαι
κόρη ἐνὸς πρίγκιπος καὶ ὅτι ὁ πατέρας
μου θὰ στείλῃ νὰ με ζητήσῃ μίαν ἡμέραν.

— Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ πωλεῖς ἄνθη ;

— Τί νὰ κάμω ;

— Σ' ἀρέσει τὸ ἐπάγγελμά σου ;

— Εἶνε τὸ ὠραιότερον ἐπάγγελμα.

Ἀγαπῶ τόσο τὰ ἄνθη· πρὸ πάντων τὰ
τριαντάφυλλα, καὶ ἔχω τὸν λόγο μου.

— Ποῖον λόγον

— Θά το ἰδῇτε.

Καὶ ἡ κόρη, σηκώσασα τὰς πλατεῖας
χειρίδας τοῦ φορέματός τῆς εἰδείξεν εἰς
τὸν εὐπατρίδην μικρὸν κυνόροδον, τὸ
ὁποῖον ἦτο ἐντετυπωμένον ἐπὶ τοῦ βρα-
χιόνος τῆς.

— Πολὺ παράδοξο σημεῖο, καὶ κον-
τεύω νὰ πιστεύσω κ' ἐγὼ ὅπως ἡ
Ζανέτα . . .

— Δι' αὐτὸ μὲ λέγουν ὅλοι 'Ροζέτα
(Τριανταφυλλιά).

— 'Ροζέτα. Τί ὠραῖον ὄνομα !

— Τριαντάφυλλα ! τριαντάφυλλα !

πάρτε ὠραῖα τριαντάφυλλα ! δροσερὰ
τριαντάφυλλα ! ἐπανελάβε πάλιν ἡ μι-
κρὰ ἀνθώπωλις ἰδοῦσα διαβάτας τινὰς
διευθυνομένους πρὸς τὸ μέρος τῆς.

— Καὶ πάγει καλά ἡ δουλειά ; ἡρώτη-
σεν ὁ κόμης 'Ροδόλφος· κερδίζεις τίποτε ;

— Κατὰ τὴν περίστασι· ὅταν ὁ και-
ρὸς εἶνε καλός, ἡ δουλειὰ πάγει καλά·
μὰ ὅταν βρέχει. . . Πολλὰς φορές ἐ-
πλάγιασα χωρὶς νὰ βάλω ψωμὶ 'ς τὸ
στόμα. Μποροῦσα νὰ πωλήσω αὐτὸ τὸ
χρυσὸ νόμισμα· δὲν εἶνε ὀλάκαιρο, μὰ
ξέρω πῶς ἔχει ἀξία· ἀλλὰ ἡ Ζανέτα
μοῦ εἶπε τόσες φορές νὰ μὴ το βγάλω
ἀπὸ πάνω μου ! . . .

— Εἶχε δίκαιον, ἀπήνησε ὁ εὐπατρί-
δης μειδῶν. Πῶς θὰ ἐννόησουν λοιπὸν
ὅσοι σε ζητήσουν ὅτι εἶσαι κόρη ἐνὸς
πρίγκιπος ; Ἀλλὰ, προσεῖπε ἐκβαλὼν
ἐκ τοῦ θυλακίου του ἓν δουκάτον ὅμοιον
πρὸς ἐκεῖνο τοῦ ὁποῖου τὸ ἡμισυ ἐκρέ-
μετο ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς 'Ροζέτας, νὰ
πάρε αὐτὸ τὸ χρυσὸν νόμισμα. Εἴμπο-
ρεῖς νὰ τ' ἀλλάξῃς, καὶ θὰ σε βοηθήσῃ
εἰς τὰς κακὰς ἡμέρας.

— Χρυσὸ νόμισμα ! χρυσὸ νόμισμα
ὀλάκαιρο ! ἀνέκραξεν ἡ κόρη ἐν ᾧ ἡ
ἐκπληξὴς ἀνεγινώσκετο εἰς τοὺς μεγα-
λοὺς ὀρθαλμούς τῆς· μὰ ὅλο τὸ ἀν-
θωπωλεῖο μου δὲν ἀξίζει οὔτε τὸ τέταρτο
ἐνὸς δουκάτου.

— Ἀδιάφορον ! καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλω
νὰ σου κάμω ἐλεημοσύνην, παίρνω τὴν
καλλιτέρή σου ἀνθοδέσμη.

Καὶ ὁ γέρον εὐπατρίδης ἀπεμακρύνθη
ἀφήσας τὴν 'Ροζέταν ἄφωνον ἐξ ἐκπλή-
ξεως καὶ παρατηροῦσαν μετὰ θαυμασμοῦ
τὸ νόμισμα τὸ ὁποῖον ἐστειλεν εἰς τὴν
χεῖρά τῆς.

Τὴν ἱστορίαν ταύτην τὴν ὁποῖαν ἡ
'Ροζέτα διηγήθη εἰς τὸν 'Ροδόλφον,
ἐγνώριζον ὅλοι εἰς τὴν Βερόνην, ἂν δὲ
ὁ κόμης τὴν ἡγνῶει, τοῦτο προῆλθε
διότι, ὅπως τὸ εἶπε, πολὺν καιρὸν ἔζησε
μακρὰν τῆς πόλεως ἐκείνης. Εἶχε γίνῃ
μάλιστα πολὺς λόγος δι' αὐτὴν μεταξὺ
τῶν γραϊδίων τῆς συνοικίας πρὸ δεκα-
πέντε ἐτῶν, ὅτε ἡ Ζανέτα ἔφερεν εἰς
τὴν πενιχρὰν κατοικίαν τῆς τὸ δυστυχὲς
βρέφος καὶ τὸ ἐγκατελειφθὲν πρὸ τῆς
ἐκκλησίας. Κατ' ἀρχὰς ἐγέλασαν μὲ
τὰς φιλοδόξους ἐλπίδας τὰς ὁποίας ἡ
γραῖα ἐστήριξεν εἰς τὸ ἡμισυ δουκάτον,
τὸ κρεμάμενον εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ βρέ-
φους· ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς
συχνῆς ἐπαναλήψεως, ὅπως ἡ σταγὼν
τοῦ νεροῦ σκάπτει βαθμηδὸν τὴν πέτραν,
ἡ τοιαύτη ιδέα διεδόθη εἰς πολλοὺς καὶ
ἐνετυπώθη εἰς τὸ πνεῦμα τῶν γειτόνων,
οἵτινες ἐφρόνουν ἐν πλήρει πεποιθήσει
πλέον ὅτι ἡ 'Ροζέτα ἀνῆκεν εἰς ἐπιφανῆ
οἰκογένειαν, καὶ ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἐπα-
ναλάβῃ τὴν κοινωνικὴν θέσιν τῆς ἐν τῇ
κοινωνίᾳ καὶ ὅτι ἡ συνοικία εἰς τὴν
ὁποῖαν ἀνετράφη θὰ ὑπερηφανευθῇ καὶ
θὰ τιμηθῇ· πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν
ὅτι ἡ χάρις τῆς 'Ροζέτας, ἡ εὐπροση-
γορία, ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς τῆς, ἡ
εὐγένεια τῶν τρόπων τῆς ἐνίσχυνον τὰς
ὑποθέσεις ταύτας, δι' ὅς εἰς ὅλην τὴν
συνοικίαν ἐκαλεῖτο «πρίγκιποῦλα».

Παρήλθον τρία τέσσαρα ἔτη. Ἡ 'Ρο-
ζέτα ἔγινεν ὠραιότατη νεῆνις, τὸ δὲ ἀν-
θωπωλεῖον τῆς ἦτο τὸ πρῶτον τῆς Βε-
ρόνης. Αὐτὴ ἐπρομηθευε ἀνθοδέσμας καὶ
ἄνθη εἰς τὰς ἐπισημοτέρας οἰκογενεῖας
διὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἄλλας περιστά-
σεις. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπανεῖλεπε
τὸν κόμητα 'Ροδόλφον, ὅστις ἐξήταζε
μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ κατ' αὐτήν.

— Ἡ ἀμαξία που θὰ σε πάγῃ εἰς τὴν
εὐγενῆ σου οἰκογένειαν δὲν ἦλθε ἀκόμη
νὰ σε ζητήσῃ ; τῇ ἔλεγε κῆποτε γελῶν.

— Ὁχι ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ, ἀπε-
κρίνετο ἡ νεῆνις μετ' ἐμπιστοσύνης.

Καὶ πράγματι ἦλθε.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΕΝΟΣ

ΦΟΒΕΡΑ ΣΤΙΓΜΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τὸν Βαγγέλη βέβαια
δὲν θὰ τον γνωρίζετε. Νά
σας τον συστήσω. Εἶνε
παιδί ἕως δέκα ἐτῶν· ἔχει
καρδιά μάλαγμα· εἶχε
ὅμως καὶ ἓνα ἐλάττωμα
ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ
σας διηγηθῶ τί ἔπαθε.
Ἦτο δειλός· δὲν ἐκοιμάτο
μόνος του εἰς τὸ δωμάτιο·
ἂν ἐτύχαινε ποτε τὴν νύ-
κτα νὰ τον στείλῃ ἡ μη-
τέρα του 'ς τὸ σπίτι τῆς
γιαγιάς του, ποῦ εἶνε δέκα
βήματα μακρὰ, τὸν ἔπια-
νε κρύος ἰδρώς.

Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ
Βαγγέλης ἦτο εἰς τὸ σχο-
λεῖον ἐπέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ
τὸ σπίτι των ἑνας χωρικὸς
μ' ἓνα κοπάδι γάλους.

— Γάλους καὶ γαλο-
πούλες ! ἐφώναζε, πάρτε,
γάλους καὶ γαλοπούλες !

Καὶ μ' ἓνα μακρὸ ξύλο
που εἶχε γάντζο 'ς τὴν ἄ-
κρη, ἔπιανε ἀπ' τὸ λαιμὸ
ὁποῖον ἐδιάλεγαν οἱ ἀγο-
ρασταί.

Ὁ πατέρας τοῦ Βαγ-
γέλης ἠγόρασεν ἓνα γάλο
μεγάλον, διὰ νὰ τον παρα-
γεμίσῃ εἰς τὴν ἐορτὴν του.

Ὁ Βαγγέλης δὲν εἰξευρε τίποτε. Κάθε ἡμέραν ὅταν
ἐγυρνοῦσε ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἐπήγαινε εἰς τὸν ὀρνιθῶνα
καὶ ἔρριπτε τροφὴν εἰς τὰ ὀρνίθια· ἐβλεπε μὴν εἶχαν
γεννήσῃ αἱ κότες, καὶ ἔπαιρνε τὰ αὐγά. Ἐκείνην τὴν
ἡμέραν εἰς τὴν φωληρὰ ἦσαν δύο αὐγά, τὰ ἐπῆρε, τὰ
ἔβαλε 'ς τὸ καλάθι, ἐπῆρε καὶ λίγο χόρτο διὰ τὸ κα-
τσικάκι των κ' ἐπῆγε νὰ γεμίσῃ καὶ τὸ σταμνὶ ἀπὸ
τῇ βρυσούλᾳ που ἦτο κοντὰ 'ς τὸ μαγειρεῖο.

Ἐξαφνὰ ἀκούει ἓνα θυμωμένο κλού, κλού ! καὶ βλέ-
πει ἓνα γάλο μὲ κατακόκκινα χαρχάλια, μὲ πτερὰ
φουστωμένα νὰ τρέχῃ κατεπάνω του ἄγριος. Ὁ Βαγ-
γέλης τα ἔχασε. Τὸ καλάθι ἔφυγε ἀπὸ τὸ χέρι του
καὶ τ' αὐγά ἐγλίστρησαν κ' ἔπεσαν.

Τί νὰ κάμῃ ὁ κακόμοιρος ὁ Βαγγέλης ! Ἀκουμβᾷ

'ς τὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. Τὸ χρώμα του εἶνε
λεμόνι· τὰ μάτια του γουρλωμένα ἀπὸ τὴν τρομάρα.
Ὁ γάλος τον κυττάζει μὲ μανία· καὶ αὐτὸς τον
κυττάζει μὲ φρίκη. Τέλος πάντων, δὲν εἰξεύρω πῶς τοῦ
ἦλθε καὶ κάνει μιά ἐμπρός, μὲ δύναμι, δίνει μιά μὲ
τὸ καλάθι εἰς τὸ γάλο, βάζει καὶ μιά φωνὴ δυνατὴ,
καὶ ὁ φοβερός γάλος τα χρειάζεται καὶ πάγει ὀπίσω,
καὶ ὁ Βαγγέλης γλυτώνει ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ νοιώ-
θει διπλὴ χαρὰ μέσα του, ὅχι μονάχα που ἐγλύτωσε
ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἔχθρὸ, μὰ που ἐνίκησε κηρύλας καὶ ἔ-
κανε τὸ γάλο νὰ φοβηθῇ.

Ἀπὸ τότε δὲν εἶνε πλεῖα δειλός· ἐκατάλαβε ὅτι
ἡ δειλία εἶνε γελοῖο πράγμα καὶ δὲν ὠφελεῖ καὶ τί-
ποτε· ἔγινε εἰς ὅλα λαμπρὸ παιδί.

Ο ΑΠΟ ΒΟΣΚΟΥ ΣΟΦΟΣ

(Συνέχεια και τέλος: ἴδε σελ. 187)

«Τὰ δέρματα των θά μοι ἐχρησίμευον νὰ ἀγοράσω χάρτας καὶ βιβλία» ἐφώνεον λοιπὸν πολλὰς ἀλώπεκας καὶ ἰκτίδας, τὸ δὲ δέρμα των ἐπώλουν εἰς τινὰ δερματέμπορον τῆς Λουνεβίλλης· καὶ λαχοὶ πολλοὶ ἐνέπεσον εἰς τὰ δίκτυά μου· καὶ πολλὰ πτηνὰ ἐκυνήγουν, τοιοῦτοτρόπως δὲ συνέλεξα ποσὸν σαράντα φράγκων.

» Ἐπ' ἧγα ἡ μάλλον ἔτρεξα εἰς Ναυοῦς μετὰ τὸ ποσὸν τοῦτο, διὰ ν' ἀγοράσω βιβλία. Μία μετάφρασις τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας τοῦ Πλινίου, διάφορα συγγράμματα περιηγητῶν καὶ θαλασσοπόρων, οἱ χαρακτῆρες τοῦ Θεοφράστου, οἱ μῦθοι τοῦ Λαφονταίνου, ἄλλα πολλὰ ἔργα καὶ πολλοὶ γεωγραφικοὶ χάρται ἐξήντηλυσαν τὴν περιουσίαν μου καὶ τὴν πίστωσίν μου. Δέγω πίστωσιν, διότι ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην νὰ πληρώσω τοὺς μετρητοὺς τὰ ἀνωτέρω, ὁ βιβλιοπώλης, χωρὶς νὰ με ἔχει ἰδῇ ποτὲ καὶ νὰ με γνωρίζῃ, μοῦ ἔκαμε πίστωσιν εἴκοσι καὶ τριάντα φράγκων. Ὅταν τὸν ἠρώτησα ποῦ βασιζόμενος ἔχει τόσῃ ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ ἄρ' οὐ δὲν με γνωρίζει;

» — Εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σου, μοῦ εἶπε, καὶ εἰς τὴν μεγάλην φιλομάθειάν σου· βλέπω εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σου ὅτι δὲν θά με γελάσῃς.

» Ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα ἐκ βάθους καρδίας καὶ τὸν διαβεβαίωσα ὅτι θά βάλῃ ὅλα τὰ δύνατά μου διὰ νὰ δικαιώσω τὴν καλὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἔχει περὶ ἐμοῦ.

» Καμπτόμενος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐπιστημονικοῦ μου φορτίου ἔκαμα πέντε λευγῶν δρόμον πεζός. Εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε πόσον ἐκούράσθην. Ἐκτοτε τὸ κελλὶόν μου μετεβλήθη εἰς σπουδαστήριον· οἱ τοῖχοί του ἐκαλύφθησαν με χάρτας, ἐπειδὴ δὲ τὸ δωμάτιον ἦτο πολὺ μικρὸν ἐκρέμασα τὸ ἐπιπεδόφαιρον ὑπεράνω τῆς κλίνης μου, ὥστε δὲν εἰμπορούσα νὰ ἐξυπνήσω χωρὶς νὰ ρίψω τὸ βλέμμα μου ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν σημειωμένων ἀστρων του, τῶν ὁποίων τὸ φῶς ἦτο μόνον διὰ τὸ πνεῦμα καὶ ὄχι διὰ τοὺς ὀφθαλμούς.»

Ἡμέραν τινὰ ὁ Βαλεντίνος εὗρε χρυσὴν σφραγίδα φέρουσα ἐπ' αὐτῆς εἰκόσημον. Ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν· μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη ἄγγλος τις λέγων ὅτι ἡ εὐρεθεῖσα σφραγὶς ἦτο ἰδική του.

— Ἄν εἶνε ἰδική σας, εἶπεν ὁ βοσκός, σὰς παρακαλῶ νὰ μου περιγράψετε ποῖα εἶνε τὰ ἐμβλήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε γλυμμένα ἐπάνω της.

— Ἀστεῖα θέλεις νὰ κάμῃς, τῷ εἶπεν ὁ ἄγγλος· δὲν μανθάνουν εἰς τὰ βουνὰ τὴν τέχνην πῶς νὰ γνωρίζουν τὰ

ἐμβλήματα· τί ἤξεύρεις σύ; εἶτε σωτὰ σοῦ εἰπῶ εἶτε ἐσφαλμένα δὲν θὰ ἐννοήσῃς τίποτε.

— Ὅπως σὰς ἀρέσει, ἀπεκρίθη ὁ Βαλεντίνος· ἀλλὰ σὰς δηλώνω ὅτι ἂν δὲν μου περιγράψετε λεπτομερῶς τὴν σφραγίδα δὲν θὰ σὰς τὴν δώσω.

Ὁ Ἄγγλος ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ, ἄρ' οὐ δ' ἔλαβε τὴν σφραγίδα ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ περιέργως τὸν βοσκόν, ὡς ἀνταμοιβὴν δὲ τῷ ἔδωκε χρήματα ν' ἀγοράσῃ βιβλία, ἄρ' οὐ τὰ βιβλία ἡγάπα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ νεαρὸς οὗτος σοφὸς ὁ φορὸν ξυλλοπέδιλα καὶ πενιχρὸν πάνινον ἐπενδύτην, ἐδυθίσθη καὶ πάλιν εἰς τὰς μελέτας του, ἐπειδὴ δὲ ἔμυθεν ἤδη πολλὰ, ἤρχισε νὰ βρύνεται τὴν ταπεινὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὗρίσκετο καὶ ἡ ὁποία δὲν ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὸν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς γνώσεις του, ὅποτε δευτέρα περιπέτεια ἐπὶ εὐτυχέστερα τῆς πρώτης μετέβαλε τὴν τύχην του.

Πρωῖαν τινὰ, ἐν ᾧ ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῶν χόρτων, ἔχων τριγύρω τοὺς ἀγαπητοὺς χάρτας του καὶ τινὰ βιβλία, ἐν ᾧ αἱ ἀγελάδες τὰς ὁποίας ἐφύλαττε ἔδωσαν παρέκει, εἰς ξένος διήλθεν, ἰδὼν δὲ αὐτὸν τὸν ἠρώτησε τί κάμνεις.

— Καθὼς βλέπετε, κύριε, μελετῶ Γεωγραφίαν.

— Καὶ νοιώθεις τίποτε;

— Βέβαια· μόνον εἰς ὅ,τι νοιώθω μ' ἀρέσει ν' ἀσχολοῦμαι.

— Καὶ τώρα τί κάμνεις;

— Ζητῶ τὸν δρόμον ποὺ φέρει εἰς τὴν Κεβέκην διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν νὰ ἐξακολουθήσῃς τὸ Πανεπιστήμιόν της τὰς σπουδὰς μου, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Βαλεντίνος, ὅστις εἶχεν ἀναγνώσῃ ὅτι τὸ πανεπιστήμιον τοῦτο ἦτο ὀνομαστόν.

— Ὑπάρχουν πανεπιστήμια πλησιέστερα, εἶπε μειδιῶν ὁ ἄγνωστος, καὶ εἰμπορὰ νὰ σου ὑποδείξῃ ἐν ὅπου θὰ γίνῃς προθύμως δεκτός.

Ἐν ᾧ ἡ συνομιλία αὕτη διήρκει ἀκόμη ἐνεφανίσθη πολυάριθμος συνοδία, ἣτις ἐπλησίασε μετὰ πολὺν σεβασμὸν τὸν ἄγνωστον ὅστις συνωμίλει μετὰ τὸν βοσκόν· ὁ ἄγνωστος οὗτος ἦτο ὁ δούξ Λεοπόλδος τῆς Λοραίνης, ὅστις ἐπρότεινε εἰς τὸν νεαρὸν βοσκὸν τὸν πλησιέστερον πανεπιστήμιον νὰ συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς του. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Βαλεντίνος ἐδέχθη.

Αἱ πρόδοι τοῦ ἦσαν κατὰ πληκτικαί. Μετὰ τρία ἔτη ὁ δούξ τὸν ἔστειλε νὰ κάμῃ διάφορα ταξίδια, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του δὲ τὸν ὠνόμασε βιβλιοφύλακά του καὶ καθηγητὴν τῆς ἱστορίας ἐν Λουνεβίλλῃ.

Ὁ Βαλεντίνος Δουβὰλ ἀπέθανε τῷ 1772 ἐν Βιέννῃ, ὅπου ἦτο διευθυντὴς τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου.

Ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ ἀγαθότης ἦσαν αἱ κυριώτεραι ἀρεταὶ τοῦ ἄλλοτε πτωχοῦ βοσκού ὅστις ἀνῆλθεν εἰς μεγάλην περιωπὴν καὶ ἀπέκτισε πλοῦτον. Μεταβάς νὰ ἰδῇ τὸ χωρίον του ἠγόρασε τὸν οἰκίσκον ὅπου ἐγεννήθη, καὶ ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἀνήγειρε σχολεῖον· ἔπειτα ἠγόρασε καὶ ἱκανὰ στρέμματα γῆς, τὰ ὁποῖα ἐχάρισεν εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ ὁποῖον τόσον φιλανθρώπως τὸν εἶχε φιλοξενήσει.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ.

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 190)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄.

Ὁ Ρόβισεν ἦτο γνωστὸς διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἐγκαταλειμμένους συμπάθειάν του. Τὴν τοιαύτην εὐσπλαγχνίαν ἐδείκνυν ἐδίως τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ὅτε ἐδώρει ὅχι εὐκαταφρόνητα ποσὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἦτο δὲ εὐτυχὴς βλέπων ἐπὶ τῆς μορφῆς των τὴν ἐκπληξίν τῆς εὐτυχίας.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἕνεκα τοῦ δριμυτάτου χειμῶνος καὶ τῆς ἐπελούσης μεγαλειτέρας δυστυχίας, ἡ ἀρωγὴ πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἦτο ἀναγκαιότερα.

Ἡ Φιλανθρωπικὴ Ἐταιρεία, τῆς ὁποίας Πρόεδρος ἦτο ὁ κ. Ρόβισεν, διένειμεν ὅλα σχεδὸν τὰ κεφάλαιά της εἰς τὰς πολυμελεῖς οἰκογενεάς, τὰς ἀσθενεῖς καὶ ἀπροστατεύτους, ὧν αἱ πλεῖστοι ἐκινδύνευον ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης ἐντὸς ἀθλίων δωμάτων ἐπὶ ἀχυρίνων κλινωστρωμῶν.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξευρεθῇ νέος πόρος. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν δὲ τοῦ Ρόβισεν ἐδόθη ἄδεια νὰ διοργανωθῇ λαχεῖον πρὸς ἕν φράγκον ὁ ἀριθμὸς.

Πεντακόσιαι χιλιάδες γραμμάτια ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν· ὁ Ρόβισεν ἠγόρασε τρεῖς χιλιάδας, τοῦτέστιν ἰσάριθμα πρὸς τοὺς ἐργάτας του.

Ἀπαντες οὗτοι οἱ ἐργάται ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν ἀρχιεργατῶν συνηθροίσθησαν εἰς τὴν μεγαλειτέραν αἴθουσαν τῶν ἐργοστασίων, οἱ ἄνδρες εἰς τὴν μίαν πλευρὰν, αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἄλλην. ἠγόρων δὲ διατὶ συνεκάλεσεν αὐτοὺς ἐκεῖ ὁ ἐργοστασιάρχης των.

Ὅτε ἐνεφανίσθη ὁ κ. Ρόβισεν μετὰ τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς του, οἱ ἄνδρες ἀπεκαλύφθησαν, αἱ δὲ γυναῖκες ἐκλιναν πρὸς χαιρετισμὸν τὴν κεφαλὴν.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ κ. Ρόβισεν ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς, ἠθέλησα μετὰ τὸν τρομερὸν χειμῶνα τὸν ὅποτον ἐπεράσαμεν καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη, νὰ σας δώσω ἐφέτος ξεχωριστὰ δῶρα. Διὰ τοῦτο παρεκτὸς τοῦ μ. π. ο. υ. α. μ. ἄ τὸν ὁποῖον ἐλάβετε, ἠγόρασα διὰ τὸν καθένα

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἦν ὥρα, εἰς τὰς διακοπὰς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπῳσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί προσερότερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμῇ τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλέα τέκνα του, ἀφοῦ ὄχι μόνον τερπνότερον καὶ καταλληλότερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθηνότερον;— Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἑκάστος

προδίδονται τώρα εἰς τιμὴν ἀποτέλειως εὐθηνήν, ἥτις οἱ πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ

—ἐλευθέρου ταχυδρομικοῦ τολῶν—

οἱ ἐξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»:

4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος}, 20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαίρουμένοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντηλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου} καὶ 14^{ου} τόμου πρὸς φρ. 2,50—τοῦ 10^{ου} φρ. 4—καὶ τοῦ 2^{ου} φρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμυδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἑκάστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων δεξί-δων 192, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικιλίας, ἐξόχως ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ῳ καὶ 8^ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10^ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11^ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12^ῳ, 13^ῳ καὶ 14^ῳ. — Τὸ Κεράνιον, ἐν τῷ 13^ῳ καὶ 14^ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ῳ καὶ 16^ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ῳ καὶ 18^ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19^ῳ καὶ 20^ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20^ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ῳ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροδινισῶνος, ἐν τῷ 23^ῳ καὶ 24^ῳ.

Παραγγεῖλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματὸσημα παρτὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Ἀθήνας.

ἀπὸ σὰς ἐν γραμμάτιον τοῦ λαχείου τῆς Φιλανθρωπικῆς Ἐταιρείας, τοῦ ὁποίου ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Εἰς τὸ λαχεῖον τοῦτο ὁ πρῶτος ἀριθμὸς κερδίζει πενήντα χιλιάδας φράγκα, ὁ δεύτερος εἴκοσι, ὁ τρίτος δέκα χιλιάδας, τρεῖς ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀπὸ χίλια φρ. καὶ πενήντα ἀπὸ πενταχόσια. Βέβαια δὲν θὰ κερδίσετε ὅλοι σας· ἀλλ' ἂν τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ χαρτιοῦ δὲν θὰ δώσῃ εἰς ἑλούς σας τὸν πλοῦτον, εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ εἰς ὅλους τὴν ἐλπίδα. Ἡ θυγάτηρ μου ἠθέλησε νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς ἕναστον καὶ εἰς ἑκάστην ἰδιοχείρως τὸ γραμμάτιον.

— Ζήτω ὁ κ. Ρόβισεν!

— Ζήτω ἡ κυρία Ἑλπινίκη!

Ζητοκραυγαὶ ἐνθουσιώδεις ἀπήντησαν εἰς τὸν λόγον τοῦ κ. Ρόβισεν.

Ἐπειτα ἤρχισεν ἡ παρέλασις πρὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἐργοστασιάρχου. Ἡ δεσποινὶς Ἑλπινίκη ἔχουσα πρὸ αὐτῆς μέγα κάνιστρον πλήρες γραμματίων τοῦ λαχείου, ἐλάμβανε κατὰ τύχην ἕν καὶ τὸ ἐδίδεν εἰς τὸν προσερχόμενον, ὅστις λαμβάνων αὐτό, διὰ τόνου ἐκπηγάλλοντος ἐκ τῆς καρδίας ἔλεγεν: «Εὐχαριστῶ πολύ, καλὴ κυρία».

Ὁ Ἑλευθέρης ἦλθε τελευταῖος.

— Σοῦ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ἑλπινίκη ἐγχειρίζου-

σα εἰς αὐτὸν τὸ τελευταῖον γραμμάτιον.

— Ἐρχεσαι νὰ φάγωμεν μαζί τὸ μεσημέρι; ἠρώτησεν ὁ κ. Ρόβισεν τὸν Ἑλευθέρην μετὰ τὸ τέλος τῆς διανομῆς.

— Ὡ! κύριε Ρόβισεν, δὲν τολμῶ.

— Μπᾶ! τόλμησε, τόλμησε, εἶπεν ὁ ἐργοστασιάρχης γελῶν.

Ἐπειτα δὲ παρατηρῶν τὴν ἀμυχανίαν τοῦ προστατευομένου του:

— Ἄν σ' ἐμποδίζῃ τίποτε, δὲν σε ἀναγκάζω, τῷ εἶπε μετὰ γλυκύτητος.

— Ὡ, εἶνε μεγάλη τιμὴ, καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ ἔλθω· ἀλλὰ θὰ εἶμαι περισσότερον εὐτυχὴς ἂν μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φέρω...

— Τὴν μικρὰν ἀδελφὴν σου;

— Ναί, ἐψιθύρισε ὁ Ἑλευθέρης.

— Καλὰ, φέρε καὶ τὴν Μυάναν.

— Ὡ, εὐχαριστῶ, κύριε Ρόβισεν· δὲν εἰσέφερετε πόσον σας εὐγνωμονῶ.

Καὶ κατακόκκινος ἀπὸ χαρὰν ἀνέβη ἀσθμαίνων τὰς κλίμακας τῶν ἑξ πατωμάτων καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου τὸν ἀνέμενε ἡ Μυάνα, ἔλθοῦσα νὰ περάσῃ μαζί του τὴν εορτάσιμον ἡμέραν.

Τὴν μεσημέριαν ἤχησεν ὁ κωδωνίσκος, ἡ δὲ δεσποινὶς Ἑλπινίκη, ἥτις ἠσθάνετο πολλὴν ἀνυπομονήσιαν νὰ γνωρίσῃ τὴν μικρὰν μαύρην, ἀνεπήδησεν εὐθὺς.

Μετὰ δυὸ λεπτὰ εἰς ὑπηρετίης ὡδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν Ἑλευθέρην καὶ τὴν Μυάναν· αὕτη τρέμουσα ἐκ τῆς συστολῆς ἐδίσταζε νὰ εἰσελθῇ· ἀλλὰ κατὰ τὴν συνήθειάν της ἔλαβε μετ' ὀλίγον θάρρος καὶ ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἦτο τόσον ἀγρία ὅσον τὴν ἐξαντάζοντο.

Ἐξελήθητο διὰ τὴν πολυτέλειαν τῶν ἐπιπλῶν, τῶν ταπήτων, τῶν παραπετασμάτων. Ἐξελήθησε καὶ ἐθαύμαζε. Ἡ ἐκπληξὶς της, καὶ ὁ ἐνθουσιασμός της ἐξηκολούθησαν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ πρὸ τῶν κρυσταλλίνων ποτηρίων καὶ φιαλῶν, τῶν ἐστολισμένων με ἀνθὴ καὶ πτηνὰ πινακίων καὶ τῶν πολυτίμων μαχαίριων καὶ περονίων.

Πόσον ὥραϊα ἦσαν τὰ πράγματα ἐκεῖνα· πολὺ ὥραιότερα παρὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φιλήτορος Λεθουκά, καὶ τοῦ Λαδουσέτη καὶ πρὸ πάντων τῆς κατοικίας τοῦ Γιάννακα, ὅπου ὡς μικρὸς κτηνοδοχοκαθαριστὴς ἔτρωγε διὰ καλαίνου κοχλιαρίου ἐκ κοινῆς χύτρας σοῦπαν.

Κατευχαριστήμενοι καὶ περιχαρεῖς ὁ Ἑλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἀπῆλθον μετὰ τὸ γεῦμα, ἄρ' οὐ τῷ εὐχαρίστησαν θερμῶς τὸν κύριον Ρόβισεν καὶ τὴν Ἑλπινίκη, διὰ τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν τοῖς ἐπροξένησαν.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Ιουλίου ε. ε.

840. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα ἐστὶ τὸ πρῶτόν μου ὡς καὶ τὸ δευτέρον μου
καὶ εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος κεῖται τὸ σύνολόν μου.

Ἑστία ὑπὸ Ἰακώβου Πολίτου.

841. Λεξιόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, δρόμος τὸ δευτέρον μου
καὶ εὐκόλως στὴν οἰκίαν σου βρίσκεις τὸ σύνολόν μου.

Ἑστία ὑπὸ τῆς Κρυσταλλίνης Βρύσης.

842. Στοιχειόγριφος.

Ἐπτά ἔχω στὴ ράχι μου σφιχτὰ σφιχτὰ δεμένα
ἀντωνυμίαν δὲ γνωστὴν, πολὺ γνωστὴν θὰ μ' εἴπῃς.
Μὴν τύχῃ ὅμως τῶν ἐπτά τὸ μέσον καταλίπῃς,
διότι τότε συμφορὰ καὶ ἀλλοίμονον ἔς ἐμένα :

ἀντὶ τῶν ἐξῆ ἑκατὸν θὰ μέινουν γραμμένα.

Ἑστία ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

843. Ἀναγραμματισμός.

Νῆσος εἶμαι τοῦ Αἰγαίου ἂν με ἀναγραμματίσῃς
ἐν δοχείον δίχως ἄλλο ἐμπροσθέν σου θὰ ζητήσῃς.

Ἑστία ὑπὸ τῆς Ἀνθιμίνης Λυγαριάς.

844. Λένεγμα.

Ἐνῶ δὲν εἶμαι θάλασσα τὰ περίξ περιδρέχω,
τὴν Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδι ἔνθεν καὶ ἐνθεν ἔχω
Συντρίβεται δὲ, τι περὶ καὶ θάπτεται εἰς χάος
καὶ μία πλῆει τοιμηρὰ σχεδία ἀνάως.

Ἑστία ὑπὸ τῆς Νικῆς τοῦ Μαραθῶνος.

845. Δημῶδες αἰνίγμα.

Ἐγὼ δύο ὀφθαλμούς
καὶ μακροὺς δακτύλους δύο
κοντὸ κάνω τὸ μακρὺ
καὶ χωρίζω τὸ πανί.

Ἑστία ὑπὸ Σοφοκλέους Ι. Νικολαΐδου.

846. Πυράμις.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντι-
κατασταθῶσι διὰ γραμ-
μάτων ὥστε νάναγινω-
σκειται τὸ ὄνομα πο-
ταμοῦ τῆς Εὐρώπης· οἱ
δὲ δέκα ἀστερίσκοι τῆς
βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ
μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νά
ἀποτελῶσι τὸ ὄνομα ἱστορικοῦ
συγγραφέως, οἱ ἀνωτέρω
ὀκτώ πόλιν τῆς Ἑλλάδος,
οἱ ἀνωτέρω ἐξ ἑνα τῶν
τρίκοντα τυράννων, οἱ
ἀνωτέρω τέσσαρες σοφόν
καὶ οἱ ἀνωτέρω δύο νῆσον
τῆς Ἑλλάδος.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Μπετχόδιν.

847. Κλιμακωτόν.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγι-
νῶσκειται εἰς μὲν τὸ ἀριστερὸν
σκέλος τὸ ὄνομα ἀρχαίου στρα-
τηγοῦ, εἰς δὲ τὸ δεξιὸν τὸ ὄ-
νομα ποταμοῦ τῆς Γαλλίας, εἰς
τὴν κατωτάτην βαθμίδα χρονι-
κὸν διάστημα, εἰς τὴν δευτέραν
θεά, εἰς τὴν τρίτην ἀντωνυμία
καὶ εἰς τὴν τετάρτην ὅρος τῆς
Ἑλλάδος.

Ἑστία ὑπὸ τῆς Ἀνθιμίνης Λυγαριάς.

848. Πρόβλημα.

Νά εὐρεθῇ ἀριθμὸς τοῦ ὁποίου πάντες οἱ διαι-
ρέται προσηθέμενοι νά δίδουν ἄθροισμα τὸν ἴδιον
ἀριθμόν.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Ἀτρουμήτου Γψηλάντου.

849. Ἐρώτησεις.

Ποῖα νῆσοι τῆς Ἑλλάδος συνεννοῦμεν ἀπο-
τελοῦσι τὸ ὄνομα κατοίκου τῆς πρώτης νήσου ;

Ἑστία ὑπὸ Θεμ. Χριστοφιδου.

850-851. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Πᾶν μὴ καλὸν δεῖν ὄν ἐστι πρόξενον.

2. Ἀπόφευγε τὰ πάθη νέος ὢν.

Ἑστία ὑπὸ Βαδμήρου τοῦ Μοναμάου.

852-856. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων μεθ' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, σχηματίζον ἄλλας πόλεις λέξεις :

Κρίνος, σάπων, πάλαι, δορκάς, ἄρτος.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Κωρικοῦ Ἀριστοφάνους.

857. Διπλὴ ἀκροστοιχία.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων,
ὡς καὶ τὰ τελικὰ ἄλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀνα-
γινωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς
Ἑλλάδος.

1. Ἀρχαία πόλις τῆς Αἰγύπτου. 2. Χρονικὸν
διάστημα. 3. Μέγιστον δένδρον. 4. Ἀρχαία
θεά. 5. Υἱὸς τοῦ Νῶε.

Ἑστία ὑπὸ Ι. Θεοφιλοπούλου.

858. Ἑλληνοσούμφωνον.

η—εωει—ιο—εειο—οι—ειοι—αα—α—αι—ου

Ἑστία ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παρνασσού.

859. Φωνηεντόλιπον.

ν—πγς—τς—πρς—δς—κτρς—τς—λς—θς—πκτς—
κλν—νμ.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Δουρεῖου Ἰππου.

860. Γρῶφος.

Μυσία δίκη ἄνω κύριος.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 Μαΐου Ι. ε.

425. Κάσος (Κ, σός). — 426. Κερασούς
(Κέρας, οὐς). — 427. Χίλων, Μίλων. — 428.
Ῥαφαήλ.

429. Δ Κ Σ 430. Δ Ο Μ Ο Κ Ο Σ
Α Ω Ο Α Γ Γ Α Ι Ο Ν
Ο Ι Ν Ο Σ Α Ρ Α Χ Ο Σ
Ι Ω Ι Τ Ρ Α Π Ε Ζ Α
Α Ψ Α Κ Ι Μ Ω Λ Ο Σ
Ι Σ Π Α Ν Ι Α
Λ Ε Σ Β Ι Ο Σ
Σ Ι Β Η Ρ Ι Α
Σ Ο Υ Η Δ Ι Α

431. Γ 432. Π Α Ρ Α Δ Ι Σ
Δ Ε Ν Υ Α Ι Ν Α
Δ Ε Ρ Α Σ Α Σ Π Α Λ Α Ε
Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ Ι Π Π Ο Σ
Ν Α Ν Ο Σ Α Ν Τ Ι Α Ο Π Η
Σ Ο Σ Β Ο Υ Β Α Λ Ο Σ
Σ Κ Α Σ Τ Ο Ρ
Κ Ο Ν Ι Κ Λ Ο Σ
Μ Ο Σ Χ Ο Σ

433. "Όταν με μαύρην μελάνην γράψῃ τις τὰ
λέξεις **κόκκινα γράμματα** — 434 — 435. 1.
χὴν, 2. ὄως. — 436 — 437. 1. **Κύμη**, κόμη,
κόρη, κόρης, κόρος, **Πόρος** — 2. **Θήρα**, θήρας,
χήρας, χήρος, λήρας, λήνος, **Ρήνος**, **Τήνος**.
— 438 — 441. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ
τῶν γραμμάτων λ, μ, ν, αἱ δὲ σχηματίζονται
λέξεις εἶνε : Μιλάνον, μέλλον, Λήμονος, μέλλον.
442. ΑΡΚΕΣΙΑΔΟΣ (1, ΑΡιανός, 2, ΚΕ-
ρασούς, 3, ΣΙμωνίδης, 4, ΑΔμαχος, 5, ΟΣσα).
— 443. ΑΙΟΛΟΣ, ΟΜΗΡΟΣ (1, ΑΣωπός, 2,
ΙΟκάστη, 3, ΟΡάσιος, 4, ΑΗμνος, 5, ΟΜρα-
λός, 6, ΣΟφοκλής). — 444. Μηδένα φίλον ποιοῦ
πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς κέχρηται τοῖς πρότερον
φίλοις. — 445. Μηδὲν ἄγαν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

[Βιβλία διὰ οἰκονομίας καὶ παιδεία
ἐκδίδονται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ
πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίδος ὑπὸ **Σοφίας**
Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διή-
γημα διδασκτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβε-
υέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε-
τον δρ. 3,75. Ἀδετον. δρ. 1,75
Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ **Δρ. Π. Κουρτίδου** μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ
ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυ-
σόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50
Βαῖτάν **Ζερᾶν** ὑπὸ **Σοφίας Δήμου** μετα-
φρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς
τὸν Κάυκασον, ἥθη, ἔθιμα, περιπέτεια.
Ἀδετον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν **θάλασσαν** ! Ναυτικὸν Μυσιστό-
ριον κατὰ τὸν Μένν-Ρήδ, περιπετειῶδες,
θελκτικόν, διδασκτικόν. Μετάφρασις **Δρ. Π.**
Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον
δρ. 3,75. Ἀδετον. δρ. 1,75
Τὸ **Θῦμα** τοῦ **Φθόνον** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμ-**
πον ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ **André**
Laurie. Μυσιστορία ζωηρῶς ἐνδιαφέροντος ἐν
Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων.
Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Οἱ **Μαθηταὶ** τοῦ **Εὐσεβίου** ὑπὸ **Δρ.**
Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγότατον
καὶ διδασκτικὸν διήγημα. Ἀδετον δρ. 1,50
Ἡ **Μαρουσία** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμπον** μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ **P-J. Stahl**.
Διήγημα Ρωστικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώ-
τατον καὶ διδασκτικώτατον, βραβευθέν ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ.
5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Ἡ **Μούσα** τῶν **Παιδῶν** ὑπὸ **Α. Κατακου-**
ζηροῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ
παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἀδετος δρ. 1,50
Ἡ **Νίνα** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμπον** ἐξελληνισθεῖσα.
Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς **Λουίζης Μ.**
Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς
χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς
ἡρώδους καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδέφων τῆς. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ **Διμήλου Ἐμαρ-**
μέτον (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν
τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγείων
καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς
παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενεακαῖς
ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-
τρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἀδετος δρ. 1,20
Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτι-
κούς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ.
Ἀδετος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ **Ν. Π.**
Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον
περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα
ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νά διαχύνωσι
τὴν παιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρω-
πὴν συναισθησὶν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία
τομίδια ἑκαστὸν δρ. 2,50. Ἀδετον ἕκαστον
τομίδιον λεπτὰ 50

Ὁ **Πυρρειοπόλιν** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμπον**
ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκό-
νων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν πνεῦμα
καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευ-
θέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως**
τῶν **Παιδῶν**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων πάντος Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Περάσματα περὶ αἱ λήψεις εὐλίων γινώσκοντα μετὰ παρτίσεων δεκαπενθήμερου τὸ ποσὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.
Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νά
γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τῶν διεθυσιν, συναπο-
στέλλοντας τὴν παλαιάν τῶν διεθυσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.